

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 168/02

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. novembra 2002 predbežne prerokoval sťažnosť R. M., bytom P., zastúpeného advokátom JUDr. J. S., Ž., ktorou namietal porušenie svojho práva na súdnu ochranu zakotveného v čl. 46 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky, práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov upraveného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd konaním Okresného súdu v Prievidzi vo veci vedenej pod sp. zn. 14 Cb 379/94 a konaním Krajského súdu Trenčín vo veci vedenej pod sp. zn. 8 Cob 193/01, a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosť R. M. v časti namietajúcej porušenie práva podľa čl. 46 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky **o d m i e t a** pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

2. Sťažnosť R. M. vo zvyšnej časti **o d m i e t a** ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. novembra 2002 doručená sťažnosť R. M., bytom P., (ďalej len „navrhovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. S., Ž.. Z obsahu sťažnosti vyplynulo, že navrhovateľ vidí porušenie svojich práv v tom, že Okresný súd v Prievidzi (ďalej len „okresný súd“) rozhodol vo veci až po viac ako siedmich rokoch od začatia konania, teda so zbytočnými priťahmi, ako aj v tvrdení o oneskorenom prerokovaní odvolania proti rozsudku okresného súdu č. k. 14 Cb 379/94-229. Rovnako aj v konaní Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) poukazuje na to, že dôsledne nepreskúmal, či sú splnené podmienky odvolacieho konania a odvolacie konanie zastavil, čím došlo k porušeniu jeho práva na súdnu ochranu .

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že ústavný súd nie je oprávnený konať o sťažnosti, ktorou fyzická osoba namieta porušenie svojich základných práv a slobôd, ak o ochrane týchto práv je oprávnený rozhodovať všeobecný súd.

Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov tejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne (obdobne napr. I. ÚS 24/00 a I. ÚS 15/01).

Pokiaľ ide o namietané porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 4 ústavy, ústavný súd konštatuje, že v prípade, ak krajský súd zastavil konanie so zdôvodnením, že aj napriek výzve neboli odstránené vady odvolania, alebo ako tvrdí

navrhovateľ, preto, lebo bolo podané oneskorene, a navrhovateľ je tej mienky, že neboli dôvody pre zastavenie konania, tak sa svojich práv mohol domáhať dovolaním podľa § 236 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku. Jedným z dovolacích dôvodov je aj skutočnosť, že sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Ak sa navrhovateľ domnieva, že v danom prípade nebol dôvod na zastavenie konania, pretože odstránil nedostatky odvolania v zákonom stanovenej lehote, potom sa svojich práv mohol domáhať v dovolacom konaní.

V súvislosti s namietaným porušením práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd vychádzajúc z doterajšej judikatúry uviedol, že vzhľadom na to, že ochranu základnému právu na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa článku 48 ods. 2 ústavy poskytuje len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď k porušeniu namietaného práva došlo, alebo porušenie v tomto čase trvalo (napr. I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00), vo vzťahu k namietanému konaniu uvedené predpoklady nie sú dané. Toto konanie bolo totiž právoplatne ukončené 1. októbra 2002 (tento dátum nadobudnutia právoplatnosti rozsudku č. k. 14 Cb 379/94-229 je uvedený v sťažnosti), avšak o ochranu základného práva podľa článku 48 ods. 2 ústavy navrhovateľ požiadal ústavný súd až 4. novembra 2002. Doterajšia judikatúra sa zakladá na téze, že ústavný súd sa môže zaoberať prietahmi, len ak konanie trvá v momente doručenia návrhu ústavnému súdu.

Preto podľa § 25 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Podľa § 32 ods. 1 zákona o ústavnom súde sa k tomuto rozhodnutiu pripája odlišné stanovisko sudcu Juraja Babjaka.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. novembra 2002